

म. भा. टी.

॥४९॥

एवंसक्तासक्तयोःकर्माणि विभज्यसक्तकर्मानुवादपूर्वकं न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानमित्युपक्रान्तमुपसंहरति प्रकृतेरिति गुणैरहंकारादिभिः स्वस्मिन् अध्यस्तैः संमूढाः एकीभावेन अभेदाध्यासेन मूढास्तु प्रकृतेः प्रकृतिसं
बंधिषु गुणेषु देहादिषु कर्मसु गमनादिषु च सज्जंते अहमयं ब्राह्मणो ममैवेदं यज्ञादिकं कर्मेति सज्जंते सक्ता भवंति तान् मूढत्वात् अकृत्स्नविदः आत्मज्ञानहीनान् आत्मविद्विक्त्वावित् आत्मनो वा अरे दर्शनेन श्रवणेन मत्या
विज्ञानेनेदं सर्वं विदितमिति श्रुतेः मंदान् शास्त्रार्थग्रहणासमर्थान् कृत्स्नवित् आत्मविन् विचालयेत् कर्मनिष्ठातो न प्रच्यावयेत् तेषामुभयभ्रष्टत्वापत्तेः प्रकृतेर्गुणैः संमूढाः गुणानां कर्मसु सज्जंत इति प्राचां योजना ॥ २९ ॥
मयीति त्वंतु अज्ञो मुमुक्षुश्च मयि सर्वांतर्यामिणिसर्वाणिकर्माणिसंन्यस्य समर्प्य अध्यात्मचेतसा आत्मानमधिकृत्य प्रवृत्तं शास्त्रं अध्यात्मतत्र प्रवणेन चेतसा शाकपार्थिवादिवन्मध्यमपदलोपी समासः आत्मानात्म
विवेकवतेत्यर्थः ईश्वरप्रेरितो हं करोमीत्यनया बुद्ध्या निराशीः फलमनिच्छन् निर्ममोलब्धेममत्वाभिमानशून्यश्च भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरो विशोकः सन् ॥ ३० ॥ येम इति येन्येपित्वा दृशाः मेमममतं असक्त्या कर्मानु
ष्ठानं अनुतिष्ठंति अनुवर्तंते मानवाः श्रद्धावंतः अनसूयंतः अत्र दोषमपश्यंतः तेपि स्वकर्मभिः धर्माधर्माख्यैः मुच्यंते ॥ ३१ ॥ विपक्षे दोषमाह येत्विति सर्वशब्द ईश्वरवाची सर्वसमामोषिततोसि सर्व इति निर्वचनात् त
स्य ज्ञाने विषये विशेषणमूढान् पारोक्ष्येणापिते ईश्वरमजानंतो देहमात्रनिष्ठास्तान् नष्टान् स्वर्गापवर्गभ्रष्टान् अचेतसः विवेकशून्यान् ॥ ३२ ॥ ननु ते चेत्तव मतं नानुतिष्ठंति तर्हि कथं तवांतर्यामित्वमित्यत आह सदृशमिति

प्रकृतेर्गुणसंमूढाः सज्जंते गुणकर्मसु ॥ तान् कृत्स्नविदो मंदान् कृत्स्नविन् विचालयेत् ॥ २९ ॥ मयि सर्वाणिकर्माणिसंन्यस्याध्यात्मचेतसा ॥ निराशी निर्ममो भू
त्वा युध्यस्व विगतज्वरः ॥ ३० ॥ येमेमतमिदं नित्यमनुतिष्ठंति मानवाः ॥ श्रद्धावंतो न सूयंतो मुच्यंते तेपि कर्मभिः ॥ ३१ ॥ ये त्वेतदभ्यसूयंतो नानुतिष्ठंति मेमतं ॥
सर्वज्ञानविमूढांस्तान्विद्धि नष्टानचेतसः ॥ ३२ ॥ सदृशं चेष्टते स्वस्याः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि ॥ प्रकृतिं यांति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ॥ ३३ ॥ इंद्रियस्येंद्रियस्या
र्थरागद्वेषौ व्यवस्थितौ ॥ तयोर्न वशमागच्छेत्तौ ह्यस्य परिपंथिनौ ॥ ३४ ॥

स्वस्याः प्रकृतेः स्वकीयस्य प्राग्भावीयधर्माधर्मसंस्कारस्य सदृशमनुरूपं ज्ञानवानपि चेष्टते किमु मूर्खः पश्वादिभिश्चाविशेषादितिन्यायात् तस्मात्प्रकृतिं यांति अनुसरंति भूतानि प्राणिनस्तत्र ममवान्यस्य वा निग्रहः
किं करिष्यति न किमपि अहमपि पूर्वकर्मापेक्षैव तान् प्रवर्तयामीति भावः ॥ ३३ ॥ एवं तर्हि पुरुषस्य स्वातंत्र्याभावाद्धिनिषेधशास्त्रव्यर्थमित्याशंक्याह इंद्रियस्येति इंद्रियस्येंद्रियस्येति द्विर्वचनं वीसायां
प्रतींद्रियं स्वैवेत्येवं शब्दादौ वचनादौ च विषये रागद्वेषौ अनुकूले रागः प्रतिकूले द्वेषश्च व्यवस्थितौ नित्यसंबद्धौ तत्र तयोर्वशं नागच्छेदिति शास्त्रस्याभ्यनुज्ञा पुरुषस्य च तदनुष्ठाने स्वातंत्र्यमस्ति हियतः तौ रागद्वेषावेवा
स्य प्राणिनः परिपंथिनौ विरोधि नौ दृष्टद्वारेण प्रवर्तकत्वात् न तु प्रकृत्यनुसारी ईश्वरोऽस्य परिपंथी तस्य वैषम्यादिदोषापत्तेः अयं भावः यथा ह्यस्तनेन स्वाज्ञोऽलुंघनजेनापराधेन कुपितो राजाऽपराधिनं हि निगडादौ नि
गृहीतुं स्वीयान् भटान् प्रवर्तयति स एवाद्यतनेन दानमानेन प्रसादित एनं तेषामेव भटानां माधिपत्ये नियुंक्ते एवं पूर्वकर्मानुसारी ईश्वरोऽस्य गतिद्वारा पुरुषं बाधमानोपि विधिप्रतिषेधशास्त्रानुसारिणा तेनैव भक्तिध्यानप्र
णिधानेनावर्जितः एनं रागादिजये नियुंक्ते तस्माद्धिप्रतिषेधशास्त्रस्य नानर्थक्यं पुरुषस्य स्वातंत्र्यसत्त्वात् नापीश्वरे वैषम्यादिकं प्राणिकर्मायत्तत्वादिति ॥ ३४ ॥